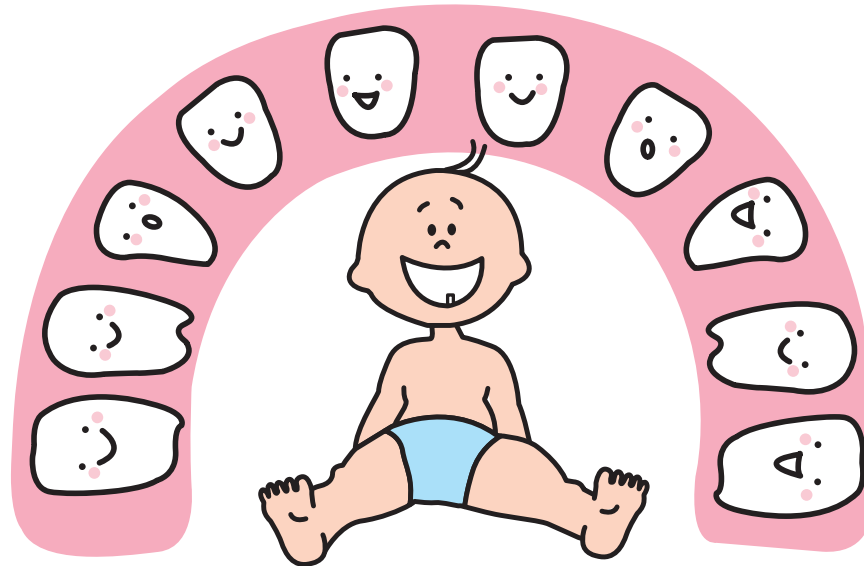
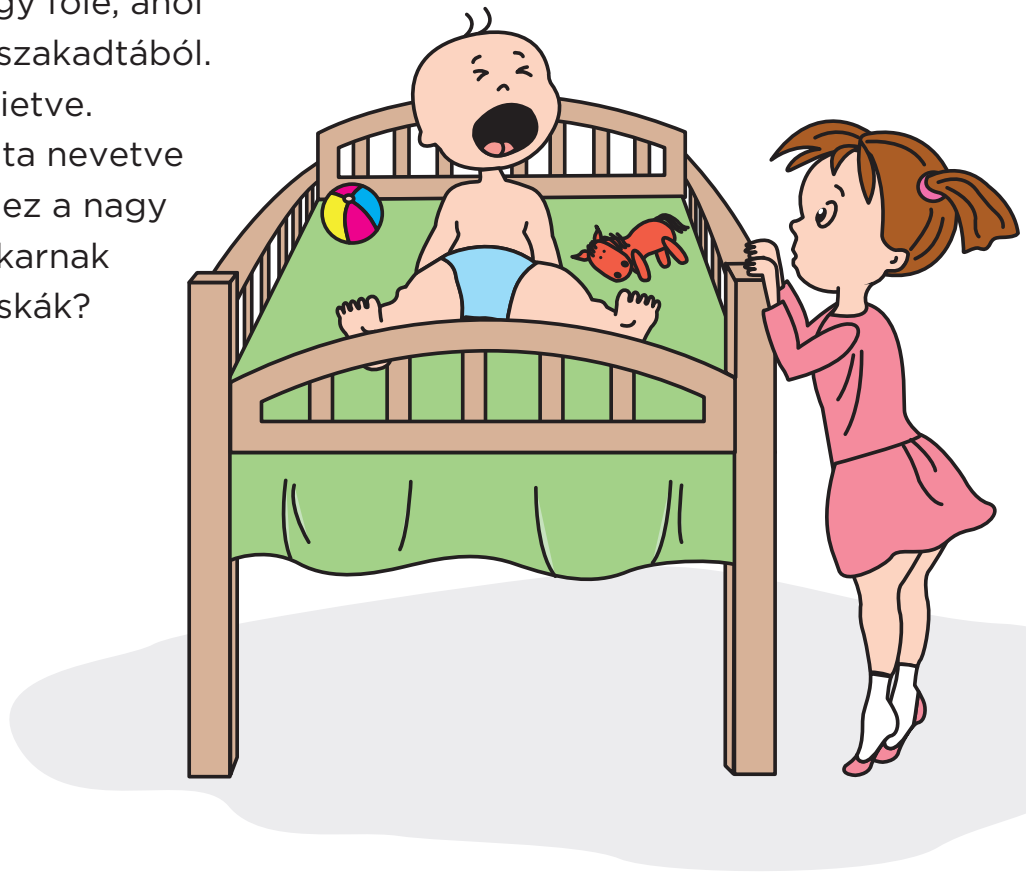

Magyar Csilla

A tejfogak álma

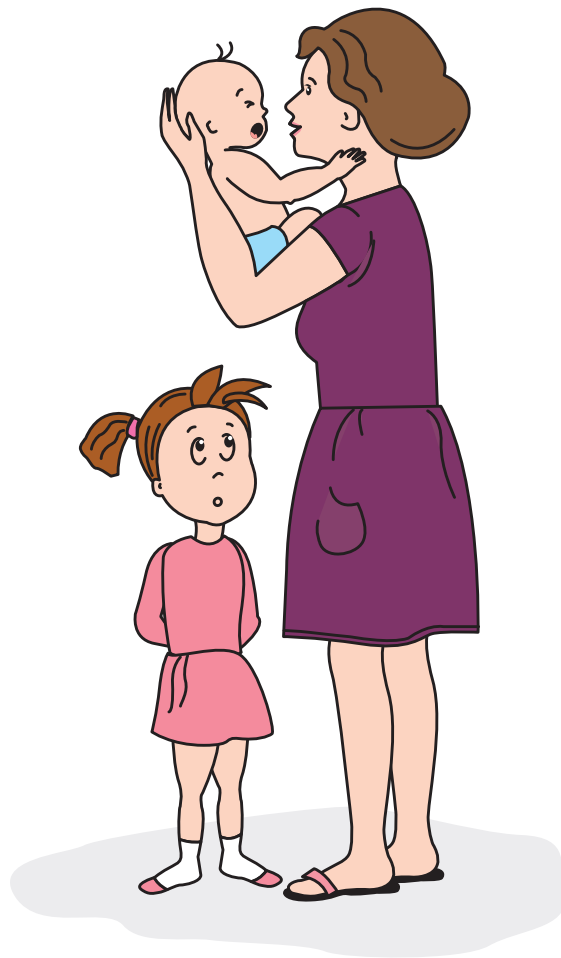

Julcsi kíváncsian hajolt a kiságy fölé, ahol
kisöccse, Dani bömbölt torkaszakadtából.
Nyílt az ajtó és Anya jött be sietve.
- Ejnye, te kis herceg! - mondta nevetve
és kivette az ágyból - Hát mi ez a nagy
szomorúság? Csak nem elő akarnak
bújni azok a kis huncut fogacskák?

Julcsi, aki már középsős óvodás nagylány volt, úgy gondolta, tud már egyet és mást az apró fogacskákról. Tudta például, hogy a cukortól és a csokitól kilyukadnak, és azt is, hogy naponta legalább háromszor meg kell őket mosni, mert különben a rájuk telepedő fogmanócskák tönkreteszik őket. Az azonban még őt is meglepte, hogy Daninak vannak fogai a szájában, csak még nem bújtak elő.

- Anyu! Hol vannak Danika fogai, hiszen egyáltalán nem lehet őket látni!

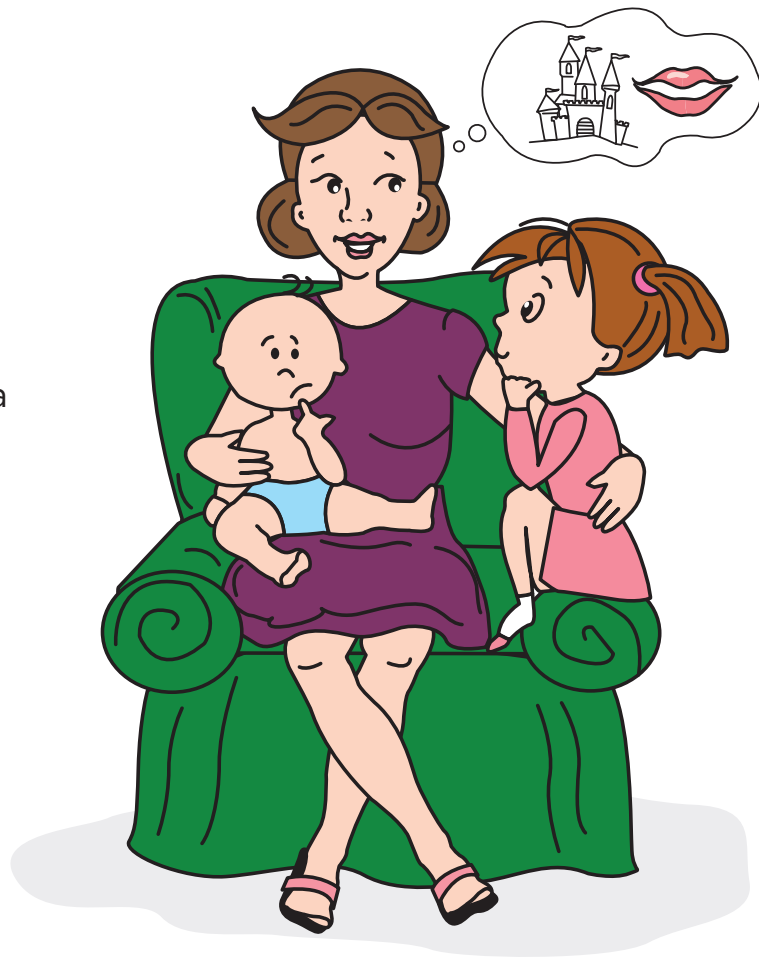

Anya leült a fotelba. Egyik karjában a kicsit tartotta és ringatta, a másikkal pedig Julcsi derekát ölelte.

- Hát, ha Öcsike egy kicsit hajlandó csöndben maradni, akkor elmesélem neked a tejfogacskák álmát. Ezt még a Mami mesélte nekem, amikor pont akkora kicsi lány voltam, mint te.

- Jaj, de jó! - lelkesedett Julcsi és Anya ölébe hajtotta a fejét.

- Szóval, egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország. Úgy hívták, hogy Mosolyország. És ennek az országnak volt egy csodaszép hercegnője, akit úgy hívtak, hogy Fogtündér.

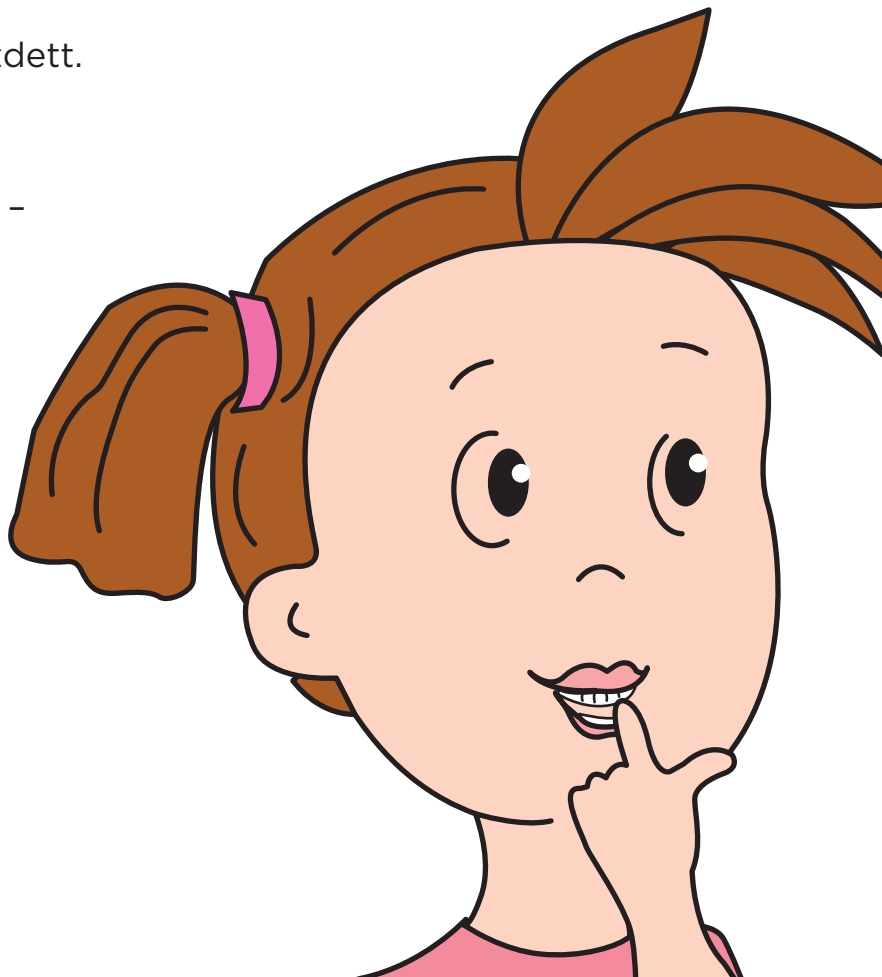

Julcsi felkapta a fejét és tapsikolni kezdett.

- Hiszen őt ismerem! Ha ki fog esni a fogam, akkor ajándékot kapok tőle.

Nézd, Anyu, ez már mozog is nagyon! - mondta és lelkesen rángatni kezdte a felső kis metszőfogait.

- Tényleg mozog már egy kicsit ha jobban megnézzük - mondta Anya hunyorogva, de látta ám, hogy azok a fogak úgy állnak Julcsi szájában, mint a cövek.

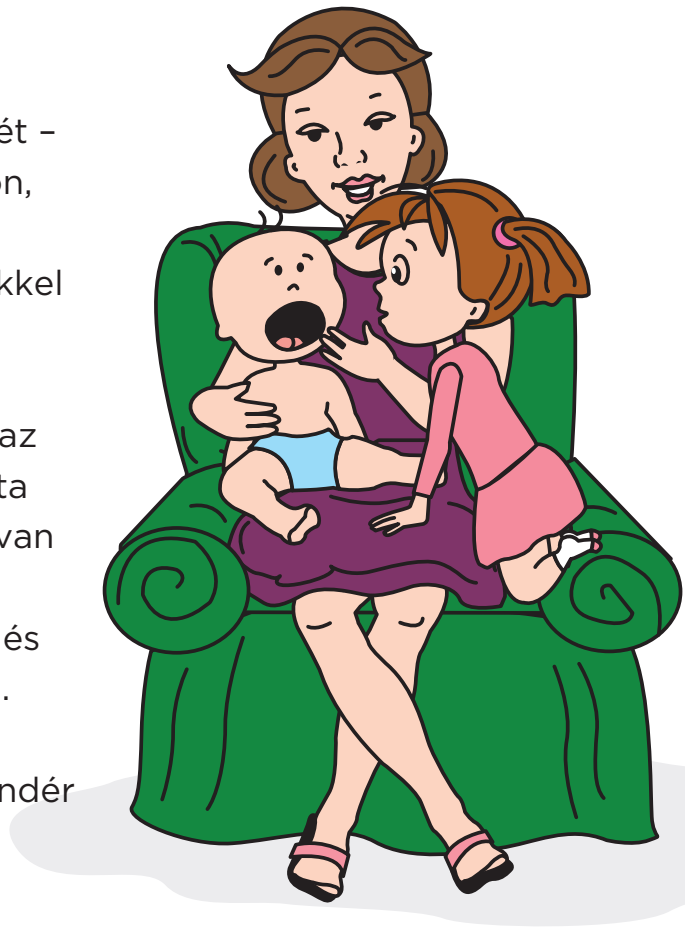
- Szóval, a Fogtündér azt a feladatot kapta Mosolyország királyától – folytatta Anya a mesét – hogy a kisgyerekek fogaira már akkor vigyázzon, amikor még kisbabák az anyukájuk hasában.

- Tényleg? – kérdezte Julcsi csodálkozó szemekkel – Amikor még meg sem születtek?

- Bizony. Mert a kisbabáknak már akkor is ott vannak a fogacskák a szájukban, pontosabban az ínyükben, amikor még egészen picikék – mondta Anya és óvatosan odanyúlt Dani szájához – Itt van bent Öcsikének is, mind a húsz.

- Már húsz foga van Öcsinek? – kérdezte Julcsi és kíváncsian próbált belekukkantani Dani szájába. Anya elnevette magát.

- Még nem látni őket. Pontosan ez volt a Fogtündér feladata.

A Király parancsára mély álmot bocsájtott ezekre a kis fogacskákra. De nem akármilyen álmot.

Olyan álomnak kellett lennie, amiből nem egyszerre ébrednek fel a kis fogak, mert akkor bizony nagyon fájna a kisbabának, ha egyszerre bújnének elő az ínyecskéből. A fogaknak pontosan úgy kell felébredniük, ahogyan a Fogtündér a varázspálcájával megparancsolta nekik.

És képzelj el Julcsi, hogy minden babának máskor és másmilyen sorrendben bújnak elő a fogacskái.

- Tényleg? - kérdezte Julcsi most még nagyobb csodálkozással. Még a szája is tátva maradt, úgy nézett kisöccsére, aztán Anyára.

- Az egyik kisbabának már három hónaposan, vagy még hamarabb előbújhat egy fogacska, más babáknak viszont egy év is eltelik, mire előbukkan az első. Meg aztán az se biztos, hogy elsőre a kis metszőfogak bújnak ki először. Meg az is meglepetés, hogy alul jön-e ki az első, vagy felül.

Julcsi annyira töprengett a Fogtündér különleges meséjén, hogy még a homlokát is ráncolta hozzá. Aztán nagylányosan megsimogatta Dani fejcskáját és nagyot sóhajtott.

- Hát Öcsikém, ezt aztán jól összekavarta az a huncut Fogtündér!

